

sionen af Den Særlige Pensionsopsparing vil ikke bidrage hertil.

Med L 37 står vi med et forslag fra regeringen og støttepartier om at forlænge suspensionen af Den Særlige Pensionsopsparing, som nu – inden vi kender finanslovens endelige udseende – skal vedtages. Det har været et pudsigt forløb.

Først foreslog regeringen at genindføre Den Særlige Pensionsopsparing. Samtidig med at man delte skattelettelser ud med den ene hånd, ville man dæmpe forbruget ved at båndlægge midler – med finansministerens ord var der »behov for at holde lidt igen«. For som finansministeren forklarede på sit pressemøde: »Det, der er vækstbremsen i øjeblikket, er mangel på arbejdskraft.« Det Radikale Venstres reaktion berodde på logikken: I stedet for at genindføre Den Særlige Pensionsopsparing var det klogere at udskyde skattelettelserne end at give dem med den ene hånd og så hente dem hjem via Den Særlige Pensionsopsparing med den anden.

Men så blæste der en strid politisk modvind, og finansministeren kastede sig ud i et såkaldt »kasseeftersyn« i efterårsferien. Det førte til, at behovet for at genindføre Den Særlige Pensionsopsparing forsvandt som dug for solen, selv om eftersynet ikke indeholdt nye konjunkturberegninger – men alligevel.

Det Radikale Venstre har et ønske om en ansvarlig økonomisk politik. Vi har ikke noget særskilt ønske om at genindføre Den Særlige Pensionsopsparing, men vi må have nogle svar fra regeringen, for at kunne støtte et forslag, der isoleret set øger den økonomiske aktivitet i det danske samfund. Vi tager nemlig regeringen på ordene:

Finansministeren sagde i Erhvervsbladet den 26. august 2008:

»Vi står vagt om skattnedsættelserne fra vores skattepakke. Men vi genindfører den særlige pensionsopsparing, som kan virke dæmpende på forbruget. Den samlede effekt viser en afbalan-

ceret økonomisk politik og fortsætter den stil, som regeringen har kørt.«

Det Radikale Venstre mener, det er vigtigt, at den økonomiske politik ikke bidrager til at øge aktiviteten yderligere, fordi Danmark er i en situation med en ledighed klart under det strukturelle niveau. Øget aktivitet kan forstærke tendensen til øget inflation og dermed tab af konkurrenceevne og udhuling af reallønningerne. Regeringen bør gøre sit yderste for at sikre markedernes tillid til den danske økonomi, så presset på den danske krone og det store rentespænd i forhold til Euroland ikke fortsætter.

Det spørgsmål, vi derfor må have svar på, er: »Hvordan vil regeringen sikre, at den samlede effekt af finansloven betyder en ansvarlig, afbalanceret økonomisk politik, når man nu har fjernet det konjunkturinstrument, man selv tillagde afgørende vægt ved finanslovens fremlæggelse?«

Det, vi ved om årets finanslov, er, at den igen bliver uden de helt nødvendige arbejdsmarkedsreformer, der kan sikre holdbarheden i dansk økonomi. Vi kender ikke aktivitetsvirkningen af den samlede finanslov, da den ikke er færdigforhandlet.

Hvis ikke regeringen er indstillet på at imødegå denne lempelse med tilsvarende stramninger, må vi undlade at stemme for lovforslaget. Det betyder ikke, at vi ikke senere vil kunne støtte en aftale om den samlede finanslov, hvis den lever op til vores ønske om en ansvarlig økonomisk politik.

Inuit Ataqatigiit, Siumut, Tjóðveldisflokkurin og Sambandsflokkurin var på tidspunktet for tillæggsbetænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i tillæggsbetænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i tillæggsbetænkningen.